

Győri Ítéltábla
Pf.II.20.130/2017/7/I.

A Győri Ítéltábla a Dr. Budaházi Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek - az Irsevic Krisztián Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes** ellen kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Tatabányai Törvényszék 2017. március 21. napján kelt 9.P.20.161/2015/42. számú ítélete ellen az alperes által 44. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyalás alapján - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja. A felperes által az alperesnek megfizetendő elsőfokú perköltség összegét 127.000 (Egyszázhuszonhétezer) Ft-ra felemeli, egyúttal mellőzi az alperes feljegyzett kereseti illetékben történő marasztalását.

A per tárgyalásának felfüggesztése iránt előterjesztett kérelmet elutasítja

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 117.100 (Egyszáztizenhétezer-egyszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperesi jogelőd - a ... Részvénytársaság, mint pénzügyi vállalkozás - és az ... Kft., mint gépjármű kereskedő között 2004. január 4. napján **együttműködési szerződés** jött létre a gépjármű kereskedő által forgalmazott gépjárművek hitel, pénzügyi lízing és részlet finanszírozására vonatkozóan, valamint a gépjárművek alperesi jogelőd által alkalmazott egy-egy szerződéses konstrukció alkalmazásával történő értékesítésére. Az alperesi jogelőd a gépjármű kereskedőt - mint ügynökét - a Felügyeletnél bejelentette.

2006. december 27. napján fogyasztási kölcsönszerződés jött létre a felperes mint adós és az alperes jogelődjé mint hitelező között. A szerződéskötés során az alperesi jogelődöt a gépjármű kereskedő képviselte. A szerződésben a felek 3. 294.900 Ft kölcsön nyújtásában állapodtak meg, melynek célja gépjármű megvásárlása volt, amihez a felperes 10% (366.100 Ft) önrésszel rendelkezett. Havi gyakorisággal 52.421 Ft-ot kellett a felperesnek az alperesi jogelőd részére megfizetnie, az utolsó törlesztőrészlet összege 52.409 Ft volt, a törlesztőrészletek esedékességének naptári napja az adott hó 27. napja, a törlesztőrészletek száma 84, a kölcsön devizaneme CHF, az ügyleti kamat 8,64% és a THM 9,85% volt. Biztosítékként opciós szerződés is létrejött a felek között.

A szerződés IV.10. pontjának aláírásával a felperes elismerte, hogy az Általános Szerződési Feltételeket, valamint az Üzletszabályzatot elolvasta, megértette és azok egy példányát átvette.

A kölcsönszerződés I.5. pontjában foglaltak alapján 4.403.352 Ft visszafizetésének kötelezettsége terhelte a felperest, aki a szerződéssel összefüggésben 5.818.576 Ft-ot fizetett meg az alperesnek.

* * *

A felperes többször módosított keresetében a kölcsönszerződés teljes érvénytelenségének megállapítását, és az érvénytelenség jogkövetkezményeként a szerződés határozathozatalig terjedő időre hatályossá nyilvánítását és ennek alapján az alperes 1.084.486 Ft túlfizetésben történő marasztalását kérte. (20/F/1) A szerződés érvénytelenségét alaki hibákra, az alperest terhelő tájékoztatási kötelezettség elmulasztására (rHpt.203.§ (6) és (7) bekezdés, rPtk.205.§ (3) bekezdés; 2/2014. PJE), az alperesi jogelőd által jogosulatlanul végzett rHpt.5.§ (2) bekezdés d/ pontja szerinti tevékenységre, s emiatt a szerződés rPtk.200.§ (2) bekezdésébe ütközésére, valamint a rHpt.213.§ (1) bekezdése a/,b/,e/ és f/ pontjának megsértésre alapította.

Az **alaki érvénytelenség** kapcsán arra hivatkozott, hogy az alperesi jogelődre irányadó a **rHpt.47.§ (1) bekezdése** értelmében két igazgatósági tag együttes eljárása irányadó a cégjegyzésre és hitelintézet esetén a pénzügyi szolgáltatási tevékenységgel összefüggő kötelezettségvállalásra is. Az együttes aláírási jog csak ekként ruházható át, így a gépjárműkereskedő részéről is két aláírás lett volna szükséges a szerződés megkötéséhez.

Emellett a **rHpt.201.§ (1) bekezdése** alapján a szerződést az alperes írásban volt köteles megkötni a felperessel és annak egy példányát a felperesnek meg is kellett volna kapnia. A szerződés akkor tekinthető írásba foglaltnak, ha a szerződéses nyilatkozatát mindegyik szerződő fél aláírta (XXV. PED III. pont). A kölcsönszerződés a hitelszerződésből az ÁSZF-ből és az Üzletszabályzatból állt volna, az Üzletszabályzatot azonban nem kapta meg, s nem is írta alá.

Az ÁSZF-ből és az Üzletszabályzat a rPtk.205.§ (2) bekezdése és 205/B.§ (2) bekezdése alapján egyébként sem vált a szerződés részévé. A kölcsönszerződés IV.10.-es - az ÁSZF megismerésére és megértésére irányuló - pontja nem felel meg a valóságnak, tisztességtelen, mert az autókereskedő ugyan a szerződéskötéskor az ÁSZF-et átadta a részére, azonban annak tartalmát nem magyarázta el, azt a felek nem tárgyalták meg, az Üzletszabályzatot pedig meg sem kapta, s nem is írta alá. **Az Üzletszabályzat és az ÁSZF emiatt nem vált a szerződés részévé**, így az ÁSZF-ben szabályozott többletkötelezettségeknek -az opciós jognak és az elidegenítési terhelési tilalomnak - nem kötelezettje.

Az ÁSZF és az Üzletszabályzat a rPtk.209/A.§ (2) bekezdése alapján egyébként is érvénytelennek tekintendő, egyrészt amiatt, mert a kölcsönszerződés érvénytelensége kihat az opciós szerződés érvénytelenségére is, másrészt amiatt mert opciós jogot legfeljebb 5 évre lehet kikötni a régi Ptk.374.§ (2) bekezdése alapján és az ezzel ellentétes megállapodás semmis, emiatt a rHpt.213.§ (1) bekezdés f/ pontja alapján a kölcsönszerződés is semmis.

A fentiek miatt a felek egyező akaratnyilvánítása alapján a szerződés részévé csupán 3.294.900 Ft hitelösszeg, az 52.421 Ft havi törlesztőrészlet és 84 hónapos futamidő vált. A szerződés nem tartalmazza devizában annak tárgyát, a kölcsöntőke összegét, s a szerződéskötéskor figyelembe vett árfolyam sem állapítható meg (**rHpt.213.§ (1) bekezdés a/ pont**). Azt sem tartalmazza, hogy a havi törlesztéseket milyen árfolyam alapulvételével kell figyelembe venni. (**rHpt.213.§ (1) bekezdés e/pont**) Emiatt megkérdőjelezhető, hogy egyáltalán deviza alapú szerződésről lehet-e beszélni, hiszen annak lényeges tartalmi eleme a kölcsön, illetve a törlesztő részletek összegének devizában történő pontos meghatározása elmaradt, emiatt a peres felek között forintban kell elszámolni. Nincs levezetve a szerződésben, hogy a THM milyen számítás eredménye. (**rHpt.213.§ (1) bekezdés b/pont**)

A Bankszövetség a 2006. január 26. napján kiadott tájékoztatója nem tartotta a devizaalapú szerződéseket kockázatosnak, így egy átlag fogyasztótól sem várható el, hogy felmérje a kölcsönszerződésből rá háruló árfolyamkockázatot. Havi fix törlesztőrészlet választása mellett a legnagyobb biztonságot és a legkisebb kockázatot jelentő szerződéses konstrukciót kívánta választani, azonban az alperes megbízottja a forint hitel lehetőségéről őt nem is tájékoztatta, ezzel mintegy belekényszerítették egy CHF-alapú kölcsönszerződésbe. A hitelezőnek tájékoztatnia kellett volna a megelőző - a futamidővel azonos - időszak árfolyamváltozásairól és próbaszámításokkal be kellett volna mutatnia a várható árfolyamok alakulását is. Az árfolyamkockázat ismertetése kapcsán az nem elegendő, hogy az árfolyamváltozás a törlesztőrészlet akár jelentős mértékű emelkedését is maga után vonhatja, mert a „jelentős mérték” tartalma nem állapítható meg.

Az alperes az a pénzügyi szakember, aki rendelkezik a tájékoztatásához szükséges szakértelemmel, s nem a ténylegesen eljáró autókereskedő, ráadásul tájékoztatásban az utóbbitól sem részesült. **A tájékoztatási kötelezettség mellőzésével megkötött szerződés a rPtk.200.§ (2) bekezdése alapján semmis**, mert a tájékoztatás elmaradása folytán alappal gondolhatta úgy, hogy az árfolyamkockázat nem valós (2/2014. PJE I. pont (3) bekezdés). Az elmaradt tájékoztatás utólag nem pótolható, de az, amire vonatkoznia kellett volna, az kiejthető a szerződésből - ez pedig a devizaelem -, emiatt a peres felek között **forintban kell elszámolni**.

Az alperes a CHF kedvezőtlen árfolyamváltozásai ellenére sem váltotta át a kölcsöntartozást forintra, a referenciakamat mellőzése miatt a CHF alapkamatának csökkenése sem hatott ki a felperes által fizetendő törlesztőrészletekre. Emiatt a szerződés sérti a régi Ptk.4.§-a szerinti jóhiszeműség és tisztesség követelményét, a rPtk.200.§ (2) bekezdése alapján is semmis, **jó erkölcsbe ütköző**.

Tényleges tartalma szerint a kölcsönszerződés **jogosulatlan pénzügyi, tőzsdai befektetésre irányuló szerződés volt**, amire kizárólag bank jogosult, s ennek keretében az alperes jogosulatlanul, **engedély nélküli pénzváltási szolgáltatási tevékenységet** végzett (rHpt.5.§ (2) bekezdés d/ pont), emiatt a szerződés jogszabályba is ütközik. (rPtk.200.§ (2) bek.) Tényleges pénzváltási tevékenység hiányában viszont az alperes jogalap nélkül szedett be a felperestől a svájci frank - forint árfolyamváltozásából eredően költséget, ami miatt a szerződés tisztességtelen, jó erkölcsbe is ütköző, s **a rPtk.227.§ (2) bekezdése alapján**, mint lehetetlen szolgáltatásra irányuló szerződés is semmis.

* * *

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Vitatta, hogy az Általános Szerződési Feltétel és az Üzletszabályzat nem vált a jogviszony részévé, a kölcsönszerződés érvénytelenségét, továbbá az érvénytelenség esetére a felperes által előterjesztett igény összegezését is. Utóbbi vonatkozásában arra hivatkozott, hogy a felperes a teljes tartozás kiegyenlítésével 2013 szeptemberében lezárta a szerződést, ugyanakkor keresetében nem vette figyelembe azt, hogy a DH1 és DH2 törvények alapján -elszámolás keretében - 426.361 Ft-ot az alperes visszatérített a részére.

Arra hivatkozott, hogy, az Üzletszabályzat és az Általános Szerződési Feltétel a jogviszony részévé vált. A felperes írásban elismerte, hogy az Általános Szerződési Feltételeket és az Üzletszabályzatot a szerződés megkötése előtt megismerhette, véleményezhette. Amennyiben a felperes a ténylegestől eltérő tartalmú szerződést kívánt volna kötni, úgy azt kötötte volna meg vele,

de a felperes éppen a kedvezőbb havi törlesztőrészek miatt választotta a változó törlesztésű, devizaalapú kölcsön elnevezésű konstrukciót a keresetében hivatkozott fix törlesztésű devizaalapú kölcsön helyett. Amennyiben pedig - saját személyes előadásával összhangban - nem olvasta el a szerződést és a fenti iratokat, úgy a Ptk.4.§ (4) bekezdése alapján saját felróható magatartására előnyök szerzése végett nem hivatkozhat. A szokásos szerződési gyakorlattól el nem térő Általános Szerződési Feltételek egyedi megtárgyalására nem volt szükség.

Tájékoztatási kötelezettségének megfelelően eleget tett. Az árfolyamkockázati tájékoztatásról külön okirat nem készült, a kölcsönszerződés IV.3. pontja tartalmazza a kockázat feltáró nyilatkozatot, melyet a felperes a szerződés aláírásával elfogadott.

Nem végzett a Hpt. szerinti **befektetési tevékenységet és pénzváltást.**

Az **alaki érvénytelenségi ok** kapcsán rámutatott, hogy a kölcsönszerződés a rHpt.210.§-a (1) bekezdésének megfelelően írásban jött létre. Az ... Kft. együttműködési szerződés alapján képviselte őt, így a képviselő útján írásban megkötött szerződés érvényes (rPtk.219.§ (1) bek., rPtk.222.§). A felperes által hivatkozott rHpt.47.§ (1) bekezdése jelen esetre nem alkalmazandó, mivel nem hitelintézet, csupán az rHpt.6.§-a szerinti pénzügyi vállalkozás. Ha az ... Kft. képviseleti joggal nem bírt volna a szerződés megkötésekor, az alapján sem lenne megállapítható az, hogy a szerződés nem jött létre, ugyanis a rPtk.221.§ (1) bekezdése alapján az álképviselő nyilatkozata utólag is jóváhagyható. Folyósította a kölcsön összegét, ezzel pedig jóváhagyta a képviselő eljárását. Az ügynököt bejelentette a Felügyeletnek, a közjogi jellegű előírások megsértése egyébként sem lehet a szerződés érvénytelenségének az alapja.

A kölcsönszerződés megfelel a rHpt.213.§ (1) bekezdése előírásainak. A szerződés I.5. pontja tartalmazza a kölcsön lényeges feltételeit, így annak tárgyát és a törlesztő részeket is (rHpt.213.§ (1) bek. a/ és e) pont). Nincs arra vonatkozó jogszabályi előírás - és ilyet a bírói gyakorlat sem alakított ki-, hogy a devizaalapú kölcsönszerződésnek összegszerűen devizában is meg kellene határoznia a deviza egyenértéket, illetve a törlesztőrészt. Csak az előírás, hogy a szerződéskötéskor ezeknek egyértelműen meghatározottnak, számíthatónak kell lenni. Azzal, hogy a kölcsön deviza egyenértékét egy későbbi időpontban meghatározott árfolyamhoz kötik a felek, egyértelműen meghatározzák a deviza egyenérték számítását. Az ÁSZF III. pontja meghatározza a deviza egyenértéket a bázisárfolyam definiálásával, megadja a CHF/HUF egyenérték számítását is. (ÁSZF III.1.1.; 1.2.; 2.1. pont) A THM a 41/1997. (III.5.) Kormányrendeletben foglaltaknak megfelelően került feltüntetésre a szerződésben, az megfelel a rHpt.213.§ (1) bekezdés b/ pontjában foglaltaknak. (Kölcsönszerződés I.5. pont, ÁSZF I.5. pont) Rámutatott, hogy 5 éves idő lejártá után az opciós szerződésre jogot nem alapított. (rHpt.213.§ (1) bek.f) pont)

* * *

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek jogalap nélküli gazdagodás címén 1.088.524 Ft tőkét, valamint annak 2015. április 14. napjától a kifizetés napjáig számított törvényes kamatát. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek perköltség címén 69.121 Ft-ot. Kötelezte az alperest külön felhívás alapján a magyar állam javára 65.311 Ft feljegyzett eljárási illetéket.

Kiemelte, hogy a felek között fogyasztói szerződés jött létre, mely egyben a rHpt.2. számú melléklet III.5. pontja szerinti fogyasztási kölcsönnek minősül. A felperesi érveléssel szemben az egyedi kölcsönszerződés utolsó bekezdése alapján az **Általános Szerződési Feltételek és az**

Üzletszabályzat a szerződés részévé vált. A kölcsönszerződés IV.10. pontja nem a felek jogait, illetve kötelezettségeit szabályozza, hanem ún. ténymegállapító (deklaratív) rendelkezés, tisztességtelensége nem vizsgálható. Az Üzletszabályzat átvételét a kölcsönszerződés teljes bizonyító erejű magánokiratként igazolja, ennek ellenkezője a lefolytatott bizonyítás (... tanúvallomása) alapján sem volt megállapítható.

Az alaki érvénytelenségére vonatkozó felperesi érvelést megalapozatlannak találta. Osztotta az alperes azon álláspontját, mely szerint a rHpt.47.§ (1) bekezdése az alperesre, mint pénzügyi vállalkozásra nem alkalmazandó, így elegendő volt egy személy aláírása is. Kiemelte, hogy a képviseleti jog hiánya egyébként sem a szerződés érvénytelenségére, hanem létre nem jöttére vezetne. Az alperesi védekezésben előadottak alapján azonban a szerződés létrejött, a képviseleti jog esetleges hiánya ráutaló magatartással (a kölcsön folyósításával) történő utólagos jóváhagyással mindenképpen orvosolódott.

A felperes érvelésével szemben a szerződés az ügylet tárgyát megfelelően tartalmazza, az alperes nem végzett tiltott pénzváltási tevékenységet, s az ügylet nem irányul pénzügyi tőzsdéi befektetésre sem. Rámutatott, hogy a **Hpt. közjogi jellegű előírásainak elmulasztása** nem a szerződés érvénytelenségét, hanem a Hpt. szerinti speciális jogági következményeket váltja ki.

Az egyedi kölcsönszerződés II-IV. pontjában foglaltak vonatkozásában rámutatott arra, hogy az már önmagában is tisztességtelen szerződési eljárásnak és gyakorlatnak tekinthető az, hogy az I. ponthoz képest a II-IV. pont jóval kisebb betűmérettel íródott, zavaróan kevésbé olvasható és áttekinthető formátumú.

A szerződés tartalma vonatkozásában kiemelte, hogy a szerződés nem támasztja alá az alperes azon érvelését, hogy a felek deviza kirovó és forint lerovó pénznemben állapodtak meg. A kölcsönszerződés I.5. pontja tartalmazza a kölcsön lényeges elemeit: a kölcsön összegét, a törlesztőrészletek gyakoriságát és számát, illetve összegét, valamint azt is, hogy a kölcsön változó törlesztésű devizaalapú, illetve annak CHF a devizaneme. A szerződés azonban csak forintban tünteti fel egyértelműen a felperes által viselt önrészt, a kölcsöntőkét és a törlesztő részletek összegét, emiatt **forinthitelnek minősül**, melynek kapcsán ténylegesen a felperes forint kirovó pénznemben és forint lerovó pénznemben állapodott meg az alperesi jogelőddelel.

A felperes a kölcsönszerződés I. pontjában foglaltak szerint 4.403.352 Ft-ot volt köteles megfizetni az alperesnek. Amennyiben az Általános Szerződési Feltétel és az Üzletszabályzat valamely rendelkezése folytán ennél magasabb fizetési kötelezettség kalkulálható, abban az esetben az rPtk.205/C.§-ában foglaltakra tekintettel az egyedi kölcsönszerződés I./5. pontja az irányadó. Mivel a felperes 1.088.524 Ft túlfizetésre vonatkozó igényt terjesztett elő - a kereseti kérelemhez kötöttségére figyelemmel - az alperes visszafizetési kötelezettségét is ezen összegben állapította meg.

Rámutatott, hogy mivel a perbeli szerződés ténylegesen forinthitel, emiatt nincs jelentősége annak, hogy mennyiben tájékoztatta az alperes a felperest az árfolyamkockázatról. A vételi jog és elidegenítési és terhelési tilalom jogszabályba ütközés miatti semmisségére ugyan utalt a felperes, de e tekintetben határozott kereseti kérelem előterjesztésére nem került sor.

Az elsőfokú ítélet ellen elsődlegesen annak megváltoztatása és a kereset elutasítása, másodlagosan az elsőfokú ítélet Pp.252.§ (3) bekezdése alapján történő hatályon kívül helyezése iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló tényekből azoknak ellentmondó iratellenes, jogsértő következtetéseket vont le a rendelkezésre álló bizonyítékokat is helytelenül értékelte.

Kiemelte, hogy az eltérő **betűméret** alkalmazása nem ad alapot a szerződés érvénytelenségének megállapítására. Ennek kapcsán értékelni kell azt, hogy a kölcsönszerződés I.-es - nagyobb betűmérettel írt - pontja egyedileg is megtárgyalásra kerülő rendelkezéseket tartalmaz, így nem minősül általános szerződési feltételnek. A kölcsönszerződés ezt meghaladó rendelkezései pedig jól olvashatók, tartalmuk megismerhető.

Tévesen indult ki az elsőfokú bíróság abból, hogy az egyedi kölcsönszerződés I. 5. pontja -azáltal, hogy **forintban határozza meg az adós fizetési kötelezettségeit** - ellentmond önmagának (devizaalapú szerződés) és az Általános Szerződési Feltételek és az Üzletszabályzat elsőfokú ítéletében meg nem jelölt rendelkezéseinek. Ilyen ellentmondás nem áll fenn, az egyedi kölcsönszerződés I.5. pontja megfelelően meghatározza, hogy a szerződés deviza alapú, megadja a kirovó pénznemet, a szerződés megkötésének időpontjában ismert árfolyam alapjánösszagszerűen is megjelöli a lerovó pénznem szerinti fizetési kötelezettségeket. A peres felek egyértelműen meghatározták a deviza egyenérték számítását, akként, hogy a 3.294.900.-Ft folyósítandó kölcsön kirovó pénzbeli egyenértéke a folyósítás napján a szerződésben meghatározott árfolyam számítási módszer szerint rögzül, és a törlesztő részletek későbbi összegének megállapításakor is a folyósítás napján megállapított bázisárfolyam kerül a szerződésben megadott képlet nevezőjébe. Az egyedi kölcsönszerződés I.5. pontját kiegészítő és azzal ellentmondásban nem álló Általános Szerződési Feltétel változó törlesztésű devizaalapú kölcsönre vonatkozó rendelkezései (ÁSZF.III.1.1., 1.2 és 2.1.) alapján a kölcsön összege és a havi törlesztőrészletek pontosan meghatározottak és kiszámíthatók. (rHpt.213.§ (1) bekezdés a) és e) pont, 1/2016.PJE határozat 1. pont) A kölcsön folyósítására 2007. január 5. napján került sor, a bázisárfolyam ekkor 154,58 HUF/ CHF volt, a 3.294.900.-Ft folyósított összeg így 21.309 CHF-nek felel meg.

A devizaalapú szerződések kapcsán azösszagszerű fizetési kötelezettség meghatározására kizárólag lerovó pénznemben (forintban) kerülhet sor, ellenkező esetben az adós nem tudná, hogy a kirovó pénznemben meghatározott összegből milyen összeget kell teljesítenie lerovó pénznemben. Ez szolgálta a felek érdekét is, ezzel kiiktatták a szerződéskori és folyósításkori árfolyamok szinte teljes bizonyossággal bekövetkező különbözőségéből fakadó nem kívánt következményeket. A későbbi, még nem ismert árfolyamokat az alperes nem becsülhette meg a szerződés megkötésekor, emiatt nem irányul a szerződés lehetetlen szolgáltatásra. A részletes feltételeket az ÁSZF III.1.1., 1.2. és 2.1. pontjai tartalmazzák (bázisárfolyam, tényleges árfolyam, egyéb definíciók, a változó törlesztésű devizaalapú szerződésre irányadó speciális fogalmak, a havi törlesztőrészletek kiszámításának képletei).

A Kúria 6/2013. számú Polgári Jogegységi Határozata sem írja elő azt, hogy a devizaalapú szerződés esetén konkrét összegben kell meghatározni a kölcsöntőke deviza egyenértékét, csak azt írja elő, hogy annak a szerződéskötéskor egyértelműnek kell lennie. A PJE határozat III.2. pontja értelmében nem szükséges, hogy maga a kölcsönadott (folyósított) összeg, illetve a törlesztőrészlet összege tételesen is szerepeljen a szerződésben, az is elégséges, ha azok kiszámítható módon vannak meghatározva.. Erre tekintettel a szerződés megfelel a Hpt.213. § (1) bekezdés a) és e) pontjában foglaltaknak.

A felperes felróható magatartása folytán (rPtk.4.§ (4) bekezdés) az egyértelmű szerződést félreértette, ugyanis személyes előadása szerint sem az egyedi szerződést, sem az Általános Szerződési Feltételeket nem olvasta el. Emiatt iratellenesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes megalapozottan értelmezhetette akként a kölcsönszerződést, hogy az abban szereplő forintösszegeknek megfelelő visszafizetési kötelezettség terheli csupán.

* * *

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezéseinek helybenhagyását, utóbb pedig a per tárgyalásának felfüggesztését kérte az Európai Unió Bírósága előtt C-483/16, C-118/17, C-38/17, C-51/17, C-126/17. számokon folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárások befejezéséig. Arra hivatkozott, hogy a perben érvényesített igénye és az alperes védekezése összefügg az ún. DH törvények által megállapított egyes szerződési feltételek tisztességtelensége miatti törvényi elszámolással. A felperesi kereset az árfolyamkockázat tisztességtelen áthárítását is sérelmezi az ezzel összefüggő tájékoztatás kapcsán, így érinti az elszámolást.

* * *

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiakkal egészíti ki:

2013. szeptember 17. napján a felperes szerződése a kölcsön visszafizetésével megszűnt (a peres felek egyező előadása Pp.163. § (2) bekezdés).

A DH2. törvény szerinti felülvizsgált elszámolás szerint az alperes visszafizetett a felperesnek 426.361.-Ft-ot (13. sorszám alatti irat).

* * *

Az alperes fellebbezése alapos.

A felperes által a per tárgyalásának felfüggesztése iránt előterjesztett kérelmet az ítélet tábla - az alábbiakban kifejtettek szerint nem találta alaposnak, ezért a fellebbezést érdemben bírálta el.

A másodlagos fellebbezési kérelem - az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését megalapozó eljárási szabálysértés hiányában - nem alapos, hatályon kívül helyezésre alapot adó konkrét okot az alperes sem jelölt meg, illet az ítélet tábla sem észlelt.

Az elsőfokú bíróság - a fenti kiegészítéssel - a tényállást helyesen állapította meg, tévesen minősítette azonban a felek szerződését forinthitelnek. Miután az alperes marasztalását sem a kölcsön elsőfokú bíróság által tévesen megállapított forinthitel jellege, sem annak a felperes által vélt érvénytelensége nem alapozta meg, az ítélet tábla az elsőfokú ítélet fellebbezett rendelkezéseit megváltoztatta és a felperesi keresetet elutasította.

Az elsődleges fellebbezési kérelem kapcsán mindenekelőtt arra mutat rá az ítélet tábla, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét - annak szövegezésével szemben - nem tekintette a módosított keresetet részben elutasító ítéletnek, így annak nem volt nem fellebbezett rendelkezése. Az elsőfokú bíróság ugyanis - bár csupán a felperes által megjelölt egyik jogi alapon, de - a módosított kereset szerint marasztalta az alperest, sőt azon a Pp. 215.§-át megsértve túl is terjeszkedett. A felperes utolsó keresetmódosítását ugyanis nem az elsőfokú ítéletben feltüntetett, 2016.02.19.-én kelt 18. sz.

előkészítő irat, hanem a 2016.04.07. napján előterjesztett 20/F/1 alatt csatolt irat tartalmazta akként, hogy az elszámolás kapcsán utalt összeg levonása mellett - kamattal növelten -1.084.486,-Ft-ban kérte marasztalni az alperest. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság 1.088.524 Ft tőke és járulékaik megfizetésére kötelezte az alperest.

I.

A per tárgyalásának felfüggesztése:

Kiemeli az ítéletábra, hogy az EUMSZ 267. Cikk /3/ bekezdése szerinti előterjesztési kötelezettség - folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárás hiányában - sem terhelte volna az ítéletábrát (1/2009. (VI:24) PK-KK közös vélemény 1. pont), ebből következően a más bíróság által kezdeményezett eljárás sem teremtett az ítéletábra számára - mérlegelés nélküli - kötelezettséget a per tárgyalásának felfüggesztésére.

A per tárgyalásának felfüggesztésére irányuló kérelem tárgyában történő döntés során - az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezéséhez hasonlóan - az vizsgálendő, hogy szükséges-e a konkrét jogvita eldöntéséhez a hivatkozott uniós rendelkezés kért értelmezése. Ennek kapcsán nem mellőzhető a perek tartalmi összefüggéseinek elemzésén túl annak figyelembe vétele, hogy nincs helye előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének akkor sem, ha a felmerülő jogkérdés az ügy elbírálása szempontjából **nem releváns**, a hivatkozott uniós rendelkezést az Európai Unió Bírósága **már értelmezte** vagy **az uniós jog helyes értelmezése annyira nyilvánvaló, hogy azzal kapcsolatosan ésszerű kétség nem merül fel** (BH2017.22., BH 2008.271.)

Az elsőfokú bíróság nem állapította meg a kölcsönszerződés érvénytelenségét, csupán forinthitelnek minősítette azt, s erre alapítottnak számolta el a felperes teljesítését. A felperes a módosított marasztalási keresetének teljes egészében helyt adó elsőfokú ítélet vonatkozásában a kérelemben megjelölt előzetes döntéshozatali eljárások kimenetelétől függően a felperesre kedvezőbb döntés nem hozható.

A perben felmerült jogkérdések vonatkozásában a **C-483/16.** szám alatt folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárás kimenetele, annak tárgya (az igényérvényesítéssel szemben a DH2 törvény által támasztott „többlet követelmények” figyelembevételének mellőzése) és a jelen per tárgya közötti tartalmi összefüggés hiánya miatt az ügy eldöntése szempontjából nem releváns.

A felperesi keresetnek nincs olyan eleme, amely a DH törvények, illetve a Kúria jogegységi határozatai hiányában a felperesre nézve kedvezőbb elbírálást tennének lehetővé, emiatt a **C-118/17.** számú előzetes döntéshozatali eljárás sem képezte előkérdését a jogvita eldöntésének.

A **C-126/2017-es** számú előzetes döntéshozatali eljárásban ismertetett esettől a perbeli abban tér el, hogy a jelen ügyben kölcsöntőke összege nem tájékoztató jelleggel került devizában megjelölésre. Forintban viszont meghatározott, devizában pedig számítható. A **C-38/2017-es** számú előzetes döntéshozatali eljárás pedig annak az uniós joggal való összeegyeztethetőségét veti fel, hogy a szerződés elsődleges tárgyát- ideértve a devizaalapú hitel folyósításakor irányadó deviza árfolyamot is - világos és érthető szerződési feltételként már a szerződéskötést megelőzően meg kell ismertetni a fogyasztóval ahhoz, hogy ne legyen semmis a megállapodás.

Mindkét előzetes döntéshozatali eljárás azt a szerződéskötési technikát támadja, melynek megfelelőségéről a Kúria 6/2013-as PJE és az 1/2016-os PJE határozataiban már állást foglalt. Azt a gyakorlatot kifogásolják, mely utóbb, olyankor közli a fogyasztóval a devizaalapú hitel

folyósításánál irányadó devizaárfolyamot, amikor a fogyasztó már visszavonhatatlan kötelezettséget vállalt a szerződés teljesítésére. A perbeli esetben a kölcsön összege valóban csak lerovó pénznemben került meghatározásra, ugyanakkor devizában is számítható. A jogegységi határozatokban elfoglalt álláspontot az ítéltábla maradéktalanul osztja, s mivel e kérdés eldöntése nem igényli az uniós jog értelmezését, így az előzetes döntéshozatali eljárás eredményének bevárását szükségtelennek tartja.

II.

A kölcsönszerződés létrejötte és minősítése:

Helyesen találta alaptalannak az elsőfokú bíróság azt a felperesi hivatkozást, hogy az **Általános Szerződési Feltételek és az Üzletszabályzat nem váltak a szerződés részévé**. A felperes ezen hivatkozása ellentétes az egyedi kölcsönszerződés IV.10. pontjában foglaltakkal, mely szerint a szerződés aláírásával elismerte azt, hogy az Általános Szerződési Feltételeket, valamint az Üzletszabályzatot elolvasta, megértette és azok egy példányát átvette. Az egyedi szerződés e pontja a felperes álláspontjával szemben nem súlytalan szabványzáradék, az rHpt.210. § (1) bekezdése szerinti alakszerűségi követelmény az Általános Szerződési Feltétel ily módon történt alkalmazása mellett is teljesül.

A teljesség kedvéért mutat rá az ítéltábla, hogy a régi Ptk. 205/B. §-a (1) bekezdésében foglalt feltételrendszer alapján az Általános Szerződési Feltétel aláírása, illetve átvétele nem feltétele annak, hogy tartalma a szerződés részévé váljon. A régi Ptk.205/B. § (1) bekezdése szerint az Általános Szerződési Feltétel akkor válik a szerződés részévé, ha alkalmazója lehetővé tette, hogy a másik fél annak tartalmát megismerje és a másik fél kifejezetten ráutaló magatartással elfogadta. Az elfogadás pusztán ráutaló magatartása is megvalósulhat így akkor is, ha az Általános Szerződési Feltételek megismerését követően a fél az (egyedi) szerződést aláírja. A felperes ugyanakkor nem csupán az egyedi szerződést látta el aláírásával, hanem - teljes bizonyító erejű magánokirata formában - aláírta az Általános Szerződési Feltételeket is

A Kúria 6/2013.PJE határozatának indokolása III/1.a. és III/2.a. pontja, illetve az 1/2016-os PJE határozat 1. pontja fényében azonban **tévesen minősítette az elsőfokú bíróság a felek szerződését forinthitelnek és számolt el ennek alapulvételével**, lényegében arra alapítottan, hogy a szerződés hiányosságai miatt nem állapítható meg devizaalapú, csak forinthitel létrejötte.

Minden alap nélkül hivatkozott arra a felperes, hogy alappal lehetett abban a hiszemben, hogy forinthitelben részesült. Az **egyedi szerződés I.5. pontja** alapján egyértelmű kellett, hogy legyen számára, hogy a hitel deviza alapú, ezt megerősítik az Általános Szerződési Feltételek és az Üzletszabályzat rendelkezései is. Az egyedi szerződés egyértelműen rögzíti azt, hogy változó törlesztésű devizaalapú kölcsön került felvételre, melynek devizaneme: CHF. Egy forinthitel vonatkozásában a szerződés **IV/3. pontja** szerinti árfolyamkockázati tájékoztató sem értelmezhető. Helyesen mutatott rá az alperes, hogy a bírói gyakorlat értelmében a felperes azon személyes előadása, hogy az egyedi szerződést, illetve az Általános Szerződési Feltételeket el sem olvasta, nem szolgálhat a felperes javára (Ptk.4.§ (4) bekezdés; 6/2013 PJE határozat III.3. utolsó előtti bekezdése).

Nem támasztja alá az elsőfokú bíróság fenti minősítését az alperes által alkalmazott szerződéskötési technika sem. Az 1/2016-os PJE határozat 1. pontja egyértelműen állást foglalt abban a kérdésben, hogy a devizaalapú fogyasztási és lakossági kölcsönszerződés akkor is megfelel

a Hpt.213. § (1) bekezdés a) pontja által előírt tartalmi követelménynek, ha az írásba foglalt szerződés - ideértve az annak a szerződéskor részévé vált Általános Szerződési Feltételeket is - a kölcsön összegét forintban (lerovó pénznem) határozza meg, feltéve, hogy az így meghatározott kölcsönösszeg devizában (kirovó pénznem) kifejezett egyenértéke pontosan kiszámítható az átszámítás szerződésben rögzített későbbi időpontjában, ennek hiányában a folyósításkor, az akkor irányadó árfolyam figyelembevételével.

A jogegységi határozat indokolása visszautal a 6/2013.PJE határozat indokolásának III.1.a. pontjára, mely szerint kétféle módon határozható meg a kölcsön összege, egyrészt devizában akként, hogy a szerződés nem hagy kétséget afelől, hogy a devizát későbbi időpontban a szerződésben meghatározott devizaárfolyamon forintra kell átszámítani és ezt a forintösszeget folyósítja a pénzügyi intézmény. Az adósnak pedig a kölcsönadott devizának megfelelő, a szerződésben meghatározott devizaárfolyamon átszámított forintösszeget és annak járulékait kell visszafizetnie az egyes törlesztési időpontokban.

A másik - jelen esetre is vonatkozó - meghatározási mód az, hogy a kölcsönt forintban határozzák meg, de a szerződés egyéb rendelkezéseiből követően egyértelmű, hogy a kölcsön devizában kerül megállapításra, nyilvántartásra és elszámolásra a szerződésben meghatározott időpontban, az ott meghatározott devizaárfolyam figyelembevételével. Ezt az összeget, valamint annak járulékait kell az adósnak forintban visszafizetni, a mindenkor, az egyes törlesztőrészletek esedékességgkor irányadó devizaárfolyamon átszámítva.

A szerződés létrejöttét semmiben nem befolyásolta az, hogy **a kölcsön folyósítására a szerződéskötés napjától eltérő, későbbi időpontban került sor**. Az, hogy a felek a kölcsön összegét csak a lerovó pénznemben (forintban) határozták meg és a kirovó pénznemben (CHF-ben) nem, a szerződés létrejöttén és érvénytelenségén kívül eső körülmény (1/2016. PJE 1. pont, 6/2013. PJE III/1. pont, III/2/a pont). A deviza alapú kölcsönszerződések konstrukciójából értelemszerűen következik az, hogy amennyiben a felek a kölcsön összegének kiszámításához a szerződéskötés napjától eltérő (a folyósítás napján vagy ahhoz viszonyított valamely napon) irányadó átszámítási árfolyam alkalmazását írják elő, akkor a kölcsön összegét a szerződésben csak az egyik pénznemben tudják rögzíteni. A kölcsön összege ilyenkor a másik pénznemben összecszerűen még nem határozható meg, azonban az átszámítás időpontjában a kölcsönösszeg ismertté, kiszámíthatóvá és ellenőrizhetővé válik. Ha mindkét pénznemben megadják a kölcsön összegét a két összeg közül az egyik mindenképpen csak tájékoztató jellegű, attól függően, hogy az adott szerződés a devizaösszeget, vagy a forintösszeget rögzítette kiindulópontnak. Ebből eredően a perbeli konstrukció mellett, ha az alperes megjelölte volna a kölcsön összegét svájci frankban, az mindenképpen csak tájékoztató jellegű információ lett volna.

Az Általános Szerződési Feltételek meghatározták, hogy a **refinanszírozó hitelintézet az ... Bank Nyrt.** Megadták a számításokhoz szükséges **bázis, illetve tényleges árfolyamot**, illetve az egyes törlesztőrészletek kiszámításához szükséges **képletet**. Ennek alapján pontosan számítható a folyósítás időpontjában irányadó árfolyam figyelembevételével a folyósított kölcsön devizaösszege is, valamint az esedékességgkor az egyes törlesztőrészletek összege. (egyedi szerződés I.5. pont, ÁSZF. III.1.1., 1.2., 2.1.).

Helyesen hivatkozott emiatt fellebbezésében az alperes arra, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapított meg az egyedi szerződés és az Általános Szerződési Feltétel, illetve az Üzletszabályzat rendelkezései között disszenzust. Ténylegesen az Általános Szerződési Feltétel és az Üzletszabályzat csak kiegészíti az egyedi szerződés rendelkezéseit, ezek együttesen tesznek eleget a

Hpt.213. § (1) bekezdésében felsorolt tartalmi követelményeknek, így a rPtk.205/C. §-ában foglaltak alkalmazására nincs lehetőség.

III.

A szerződés érvénytelensége:

Vizsgálta az ítéletábra, hogy a devizaalapú hitel kapcsán állított semmisségi okok fennállnak-e, s megalapozzák-e a szerződés érvénytelenségét és ennek alapján az elsőfokú bíróság által alkalmazott elszámolást.

Helyesen hivatkozott arra az alperes, hogy a kölcsönszerződésben alkalmazott eltérő **betűméret** nem ad alapot a kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítására, egyrészt arra figyelemmel, hogy a kölcsönszerződés I.-es - valóban nagyobb betűmérettel írt - pontja a tartalmilag is kiemelt, egyedileg is meg tárgyalásra kerülő rendelkezéseket tartalmazza, másrészt a kölcsönszerződés ezt meghaladó -általános szerződési feltétel jellegű - rendelkezései kapcsán sem csorbult az olvashatóság követelménye.

Helyesen hivatkozott arra az alperes, hogy a szerződés érvénytelensége a **rHpt.213.§ (1)** bekezdése alapján nem állapítható meg. A szerződés tárgyát (rHpt.213.§ (1) bekezdés **a)** pont) az egyedi szerződés - az Általános Szerződési Feltétel rendelkezéseivel együttesen értelmezve - megfelelően tartalmazza, s teljesíti a rHpt.213.§ (1) bekezdés **e)** pontjában előírtakat, tartalmazza a biztosítékok meghatározását is, így az rHpt.213. § (1) bekezdés **f)** pontja alapján sem tekinthető érvénytelennek. Helyesen hivatkozott arra az alperes, hogy a szerződés megfelel a **rHpt.213.§ (1) bekezdés b)/ pontjában** foglaltaknak is, a Kölcsönszerződés I.5. pontja feltünteti az éves, százalékban kifejezett teljes hiteldíjmutatót (9,85%); ÁSZF I.5. pontja pedig -részben utaló rendelkezéssel - a hiteldíjmutató számítása során figyelembe nem vett egyéb - esetleges - költségeket. A THM számítását nem kell a szerződésnek feltüntetni, az a 41/1997. (III.5.) Kormányrendeletben foglaltaknak megfelelően alakul.

A szerződés **alaki okból** (a két aláírás hiánya miatt) sem minősül érvénytelennek, e tekintetben az elsőfokú ítélet indokolását az ítéletábra mindenben osztja. Az Általános Szerződési Feltétel vonatkozásában pedig az egyedi szerződés utolsó bekezdése nem súlytalan szabványzáradék, az rHpt.210. § (1) bekezdése szerinti alakszerűségi követelmény az Általános Szerződési Feltétel ily módon történt alkalmazása mellett is teljesül.

A devizaalapú kölcsönszerződés nem irányul **lehetetlen szolgáltatásra**, ha az létező pénznemekről való átszámítás szabályait pontosan, szabatosan meghatározza (6/2013.PJE III/2/d pont). Az opciós szerződés esetleges részleges érvénytelensége a kölcsönszerződést nem teszi érvénytelenné, a szerződés alapján a felperest terhelő fizetési kötelezettséget nem érinti. Az opciós szerződés részleges érvénytelensége önálló megállapítása iránt pedig a felperes nem terjesztett elő határozott kereseti kérelmet.

A jogügylet téves minősítése (forinthitel) miatt nem vizsgálta az elsőfokú bíróság a szerződés érvénytelenségével kapcsolatos azon felperesi hivatkozást, mely szerint az egy tiltott pénzváltási tevékenységet felölölő befektetési típusú ügylet, illetve az árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztatási kötelezettségének sem tett eleget megfelelően az alperes.

Minden alap nélkül hivatkozott arra a felperes, hogy tiltott pénzváltási tevékenységet ölelt fel az üzlet és az nem kölcsön, hanem tartalma szerint **befektetési ügylet**. A rPtk.231. § (2) bekezdése szerint a más pénznemben meghatározott tartozást a fizetés helyén és idején érvényben lévő árfolyam alapulvételével kell átszámítani. Ez **az átszámítás nem jelent pénzváltást**, csupán a folyósított összegnek, illetve a törlesztett összegeknek a teljesítéskori árfolyama alapján történő kiszámítását (6/2013. PJE III.1.).

Tartalmánál fogva a devizaalapú hitel **nem minősíthető befektetési ügyletnek sem**. A hitelezés és a fedezeti forrás megteremtése elkülönült jogviszonyok keretében zajlik. A pénzügyi intézmények működésében e két terület között valóban fennálló szoros összefüggés ellenére a szerződés létrejötte és érvényessége szempontjából nincs jelentősége a hitelezési tevékenység fedezetével kapcsolatos ügyletek létének, tartalmának. A 6/2013. Polgári Jogegységi határozat III. pontjának indokolása a pénzügyi intézményekre vonatkozó közjogi jellegű szabályokra utalással mutatott csak rá arra, hogy a deviza alapú kölcsönök mögött devizaforrás áll, ugyanakkor hangsúlyozza azt is, hogy a fedezeti forrás meglétének vagy hiányának vizsgálata a magánjogi perekben szükségtelen. Emiatt a deviza fedezeti forrás léte vagy hiánya nem érinti a szerződés létrejött, érvényességét vagy tartalmát (minősítését).

Az árfolyamkockázati tájékoztatás kapcsán az vizsgálándó, hogy egy általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintően eljáró átlagos fogyasztó - a továbbiakban „átlagos fogyasztó” - mércéjén keresztül vizsgálva felismerhető volt-e, s ha igen mennyiben, hogy az árfolyamváltozás ténylegesen fennálló kockázat, kedvezőtlen változásának nincs felső határa és az teljes mértékben a fogyasztót terheli, bekövetkezése pedig jelentős mértékben megnövelheti fizetési terheit. Ha a nem megfelelő tájékoztatás vagy a tájékoztatás elmaradása folytán a fogyasztó alappal gondolhatta úgy, hogy az árfolyamkockázat nem valós, vagy az őt csak korlátozott mértékben terheli, a szerződésnek az árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezése tisztességtelen, aminek következtében a szerződés részlegesen, vagy teljesen érvénytelen.

A konkrét esetben az alperes eleget tett a Hpt.203. § (6) és (7) bekezdése, valamint a régi Ptk. 205. § (3) bekezdése által előírt tájékoztatási kötelezettségének. Annak nincs jelentősége, hogy külön szövegezett, vagy a szerződésbe foglalt tájékoztatást kapott a fogyasztó a szerződésből eredő kockázatokról. (BDT2016.3457.) Mivel a felperes érvelése szerint az alperes képviselője egyáltalán nem adott külön tájékoztatást a felperesnek az árfolyamváltozásból eredő kockázatokról, így kizárólag az egyedi szerződés és az Általános Szerződési Feltétel tartalma alapján kellett következtetést levonni annak megfelelőségére. Az árfolyamkockázatot a fogyasztóra telepítő szerződéses rendelkezés a felek jogviszonyának részévé vált, az a bírói gyakorlat által kidolgozott tartalmi elemeket teljes körűen felölelte, megfelelt a bírói gyakorlat által kidolgozott elveknek is (világos és érthető), így a szerződés létrejötte vagy érvénytelensége - ennek hiányosságaira utalva - nem kérdőjelezhető meg.

A konkrét esetben a szerződés IV/3 pontja az „átlagos fogyasztó” mércéjén keresztül vizsgálva - a felperes számára is elégséges információt kellett, hogy nyújtson. A tájékoztatás alapján a felperes nem gondolhatott alappal arra, hogy az árfolyamkockázat nem valós, vagy őt csak korlátozott mértékben terheli. Mivel a szerződés tartalma egyértelmű volt, az rPtk. 207.§ (2) bekezdésének alkalmazása fel sem merül. A tájékoztatásból ki kellett, hogy derüljön számára, hogy a deviza alapú finanszírozás fokozott kockázattal jár, az nem megosztott az adós és a hitelező között, kizárólag őt terheli. A kockázatvállalás korlátlanágát nem szó szerint, hanem annak tartalma szerint kell a tájékoztatásnak felölelnie. Ennek pedig a felek szerződése eleget tett, e körülményt nem „hallgatta

el" az alperesi jogelőd, a fogyasztó terheinek növekedése a szerződésben szereplő képlet alapján kiszámítható.

A 6/2013. PJE III. pontja értelmében a tájékoztatásnak ki kell terjedni az árfolyamváltozás lehetőségére és a törlesztő részletekre gyakorolt hatására, azonban nem terjedhet ki az árfolyamváltozás mértékére, várható irányára, valószínűségére vagy felső határára, s arra sem, hogy az adós kötelezettsége a teljesítőképességét, illetve tőketartozása a fedezet értékét meghaladhatja. Tévesen hivatkozott emiatt a felperes arra, hogy az alperesnek próbaszámításokkal kellett volna a várható árfolyamváltozást demonstrálnia. Ilyen tartalmú tájékoztatás nyújtására az alperesnek lehetősége sem volt, csak arról adhatott ugyanis tájékoztatást a vele szerződő felperesnek, amivel a szerződéskötés időpontjában maga is reálisan számolhatott. A 2001-2008-ig tartó időszakban azonban még a pénzügyi intézmények sem láthatták előre a jövőbeni árfolyamváltozásnak mértékét és az irányát és a Magyar Nemzeti Bank stabilitási jelentései sem utaltak jelentős árfolyamváltozásra (6/2013. PJE indokolás III. pont).

A szerződés egyértelmű és kellően részletes tartalmával szemben a felperesi kereset akkor vezethetett volna eredményre, ha sikerrel tudta volna a felperes igazolni, hogy a szerződéses tartalommal szemben az alperestől **olyan külön tájékoztatást kapott, mely az írásban nyújtott tájékoztatást lerontotta**, s melyre tekintettel alappal gondolhatta úgy, hogy az árfolyam nem valós, annak nincs reális valószínűsége, vagy az bizonyos mértékig korlátozott (van egy maximuma). A felperes ilyet nem igazolt, az okiratokban foglaltaktól eltérő vagy azt kiegészítő szóbeli tájékoztatásra nem is hivatkozott.

A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp.253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes keresetét teljes egészében elutasította.

A pereszes felperes a Pp.78. § (1) bekezdése alapján az első- és másodfokú eljárás költségeinek viselésére köteles. Az alperes elsőfokú eljárási költségét az ítéltábla a jogi képviselő 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és 4/A. §-a alapján meghatározott munkadíjban - a kifejtett tevékenységgel arányban - állapította meg. Az alperes másodfokú perköltségét 1.088.524.-Ft fellebbezési pertárgyérték alapulvétele mellett az általa lerótt illetékben (87.100.-Ft), illetve a fenti IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, 3. § (5)-(6) bekezdése és 4/A. § alapján a kifejtett tevékenységgel arányban álló munkadíjában állapította meg. A kereseti illeték a felperes teljes személyes költségmentessége folytán az állam terhén marad a 6/1986.(VI.26.) IM. rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján.

G y ő r, 2017. december 6.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Mészáros Zsolt sk.
előadó bíró

Dr. Maurer Ádám sk. bíró

A kiadmány hitelül
kiadó:

